

Nicole Boyle Rødtnes

ZOMBIE JÆGER

BOG 2 • KNUSTE KRANIER

Illustreret af Bodil Bang Heinemeier

Vi var ti år, da zombie-virussen brød ud. Det hele startede, da et krydstogtskib sank. Flere hundrede druknede.

Alle troede, det var et uheld. En mekanisk fejl. Men få dage efter kom de døde op fra havet. De gik mod byerne med ét formål: at æde menneskekød.

Zombier, kalder vi dem. De levende døde. De bor uden for muren. Jager i flokke. Og hver gang de bider en, kommer der flere af dem og færre af os.

Kapitel 1: Valgt fra

(ALO FORTÆLLER)

”En halvtredser på, at jeg rammer.”

”Hundrede på, at du ikke gør.”

Goram-brødrene står oppe på muren. Lex har buen rettet mod falken, der flyver højt oppe over den gamle rutsjebane.

”Hvad siger du, Alo – rammer han?” spørger Lenni mig.

”Selvfølgelig,” siger jeg. Brødrene er kendt for deres evner til at kaste knive, og selvom en bue er noget andet, så tror jeg på Lex.

”Lyt til Alo. Han ved, hvad han taler om.” Lex hæver buen og slipper strengen. Pilen suser gennem luften, men strejfer kun fuglen, der fortsætter sin flugt.

”Tydeligvis,” griner Lenni.

Så ringer klokken. Den, der kalder jægerne til samling. Det giver et sæt i mig, selvom jeg ikke længere er jæger.

Ikke har været det, siden Ava og jeg brød udgangsforbuddet og sneg os ud en nat.

Lex pakker buen væk, og vi går ned til porten og venter. Så kommer Mark, der er leder af jægerne. Han går lige forbi mig, som var jeg bare luft

”Er I klar?” spørger han Goram-brødrene.

”Ja,” svarer Lex for dem begge.

”Og dig?” Han ser mod Esra, der kommer gående hen mod os.

Hun nikker. Det lange, mørke hår er samlet i en fletning, der næsten ligner en pisk.

”Jeg er også klar,” skynder jeg mig at sige.

”Du skal ikke med,” snerrer Mark.

”Men I er kun fire. Det er da slet ikke nok.”

”Jeg vil hellere have fire, jeg kan stole på, end fem, hvor den ene svigter.”

Marks ord er som syre i mit ansigt.

”Men du *kan* stole på mig. Jeg lover, at jeg gør alt, hvad du siger.”

”Nej, Alo,” siger han og giver tegn til Troy og Egi, der er portvagter i dag. De åbner porten.

”Hvornår så?” råber jeg. ”Hvor længe skal jeg vente?”

”Du skal slet ikke vente,” siger han. ”Du er færdig, Alo. Du er ikke jæger mere og bliver det aldrig igen.”

Hængslerne knager, og porten smækker i bag dem. Alt i mig brænder.

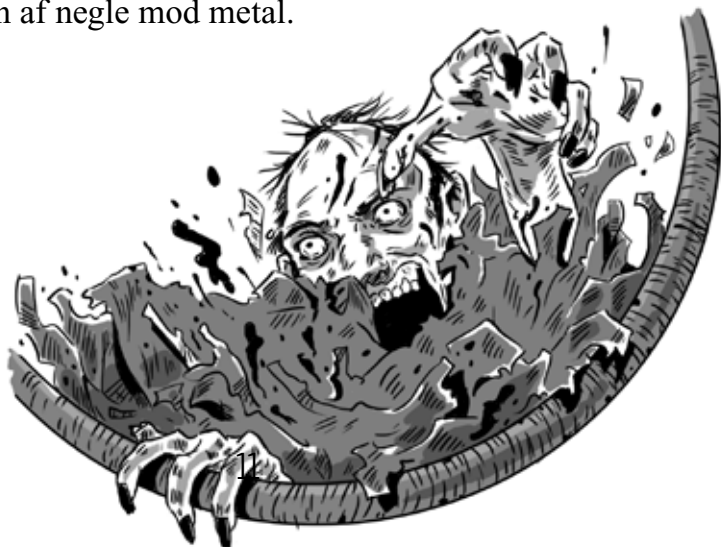
Jeg løber op på udsigtsposten på muren igen. Ser dem trave mod byen. Hvorfor kan jeg ikke gå med dem? Jeg dør, hvis jeg skal tilbringe bare én dag til med at feje gader.

Resten af dagen er lang og kedelig. Timerne snegler sig af sted. Jeg går op på muren og ser efter jægerne.

Hvornår kommer de tilbage? Mon missionen går godt? Jeg er ikke vant til at skulle være herhjemme og vente.

Da jeg passerer skraldeskakten, hører jeg en hvæsen, der får de små hår i nakken til at rejse sig. Og med den følger lyden af negle mod metal.

Jeg vender mig om mod skraldeskakten bag mig. Ser blege fingre plettet med blod komme op.

”Zombier!” råber jeg og forsøger at smække lågen til skakten i, men zombien hvæser bare.

”Zombier!” råber jeg igen. ”Vi bliver angrebet!”

Kapitel 2: Død virus

(AVA FORTÆLLER)

Hospitalets lys flakker et par gange, inden det tænder. Søvnens klitrer i mine øjne.

”Godmorgen,” siger jeg, men der kommer kun svage suk som svar.

Vi har fem herinde. Fem smittede, der alle kæmper for livet. Laila siger, at vi skal give dem en så normal dag som muligt. Netop fordi intet andet er normalt for dem længere.

Jeg går hen til David. Han sover stadig. Jeg kan se øjnene bevæge sig under de lukkede øjenlåg. Der er sveddråber på hans pande.

Jeg rækker hånden ud for at vække ham, da Laila træder ind.

”Lad ham sove,” siger hun. ”Han fik ikke meget søvn i nat.”

Jeg trækker hånden til mig igen. David er begyndt at

se syner om natten. Giften har spredt sig endnu mere. Den nærmer sig hjernen. Jeg ser på forbindingen om hans skulder. Under den gemmer såret sig, og jeg ved, at jeg igen i dag skal skære.

”Kom med,” siger Laila. ”Vi vækker ham senere.”

Hun fører mig tilbage til den anden afdeling. Der, hvor vi tester.

Laila låser døren op. Musene pusler i deres bure, og den svage lugt af savsmuld og tis slår mig i møde.

Vi går væk fra burene og hen til det lille køleskab i hjørnet. I dets fryser ligger en stump hjerne. Det er en prøve fra en af de allerførste zombier. Den prøve, Alo og jeg var lige ved at dø for at skaffe. Men nu har vi den, og Laila har brugt den sidste uge på at rense den. At finde virus-DNA og få det til at vokse.

Laila åbner køleskabet og tager et reagensglas frem.

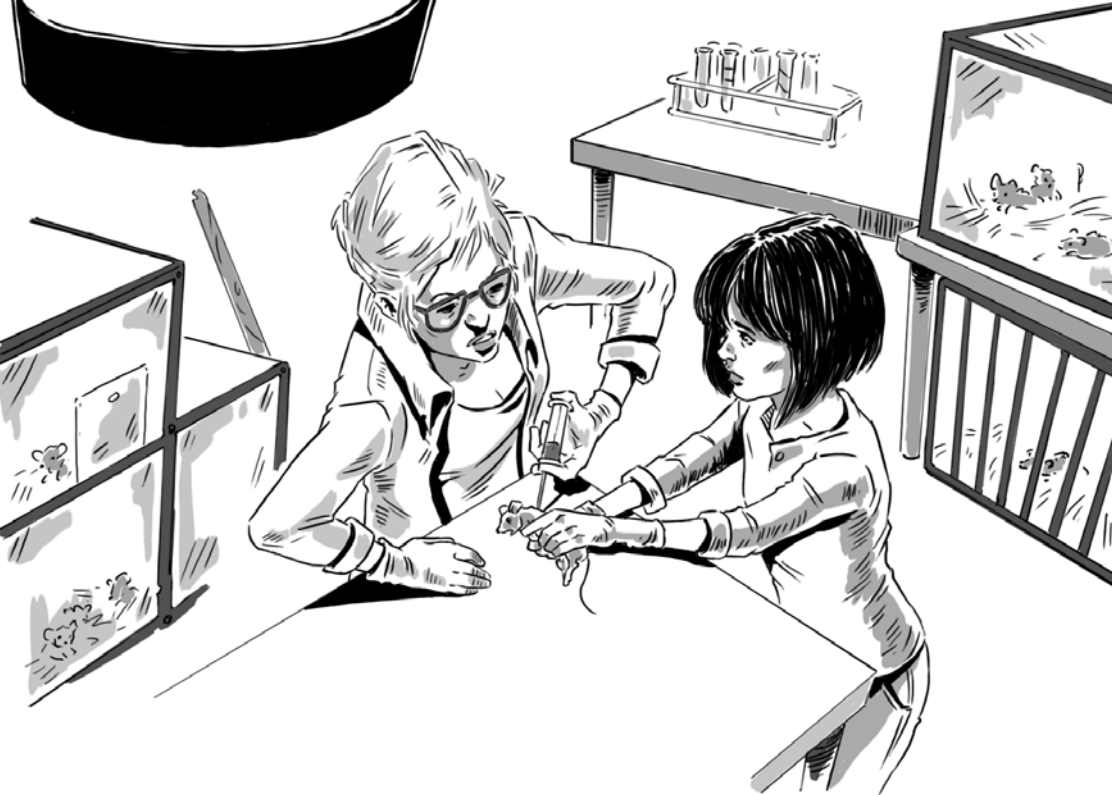
”Vi er klar til første test.”

Jeg ser på den gennemsigtige væske. Modifieret zombie-virus. Den skal blive til kuren. Den, som vil få verden til igen at blive, som den var før.

”Henter du en mus til mig?” spørger Laila.

Jeg nikker, tager handsker på og vender mig om mod de mange bure.

Musen spræller i mine hænder.

Det ville jeg nok også gøre, hvis det var mig, der skulle smittes med zombie-virus. Jeg mener ... hvis jeg ikke allerede var smittet.

Men det er der ingen, der ved. End ikke Alo.

Musen vrider sig endnu mere. En lille, spids tand borer sig ned i min handske.

Laila trykker blidt dens hoved mod bordet og stikker den lige i nakken.

Den piber højt, mens hun tømmer kanylen. Så ligger den helt stille. Laila og jeg udveksler blikke? Er den død? Er det gået galt?

Jeg løsner mit greb, og den farer hen over bordet.

Laila fanger den med den frie hånd. Smiler.

”Så skal vi bare vente et par uger,” siger hun.

”Et par uger?” Min stemme ryster.

”Ja, så har dens krop udviklet antistoffer. Så kan vi smitte den for alvor og se, om den overlever.”

”Tager det så lang tid?” spørger jeg.

Hun nikker.

Jeg synker. Tænker på mit sår. Jeg er ikke sikker på, at jeg kan vente så længe.

”Og der er ingen chance for, at det kan gå hurtigere?”

Laila sukker.

”Jeg ved godt, du gerne vil redde David,” siger hun så.

”Men hvis vi skynder os for meget, kan det gå galt.”

”Men flere uger ...”

”Okay ...” siger Laila. ”Tag en mus mere. Så kan vi teste den første allerede om en uge.”

”Tak,” siger jeg.

Den næste mus er helt sort. Den spræller mindre, og mens kanylen forsvinder ind i pelsen, tænker jeg, at vores alles fremtid afhænger af det lille dyr.

